

Arrest

nr. 120 847 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van etnisch Tadzjiekse afkomst. U bent geboren op 1 hamal 1327 (= 21 maart 1948). U hebt heel uw leven in de Afghaanse hoofdstad Kabul gewoond. Uw vrouw is overleden na ziekte. U had twee zoons, Farhad en Fawad. Beide werkten bij de Verenigde Naties.

Op 6 jedi 1389 (= 27 december 2010) werd uw oudste zoon Farhad dood aangetroffen in een tuin in het zuiden van de provincie Khost, in de buurt van het huis van zijn schoonvader. De schoonvader van uw zoon stelde u op de hoogte van zijn dood. Later begon u de schoonvader van uw zoon Farhad te verdenken van de dood van uw zoon.

Een jaar na Farhads overlijden kwam de schoonvader van Farhad met zijn dochter en zijn zoons naar uw huis. Hij wilde dat uw tweede zoon, Fawad, nu met zijn dochter zou trouwen, om Farhad te vervangen. U en Fawad waren hier niet mee akkoord. Hierdoor ontstond een ruzie. De familie van uw schoondochter heeft u en Fawad bedreigd.

In de maand dalwa 1391 (= januari – februari 2013) werd uw zoon Fawad ontvoerd uit uw huis. De ontvoerders lieten een briefje achter waarin stond dat uw zoon ontvoerd was en waarin u zelf ook gevisieerd werd. Na drie-en-een-halve week kreeg u op 12 hut 1391 (= 2 maart 2013) een telefoontje dat u uw zoon mocht ophalen op het Shuhada Salihen-kerkhof in Kabul. Daar trof u het levenloze lichaam van uw zoon Fawad aan.

Op 18 hut 1391 (= 8 maart 2013) ontving u een dreigbrief in uw huis. Daarin stond dat, nu ze uw twee zoons vermoord hadden, u zelf aan de beurt was. Deze brief deed u verhuizen naar het huis van uw broer, elders in de stad Kabul. U bleef 18 of 19 dagen verstopt in uw broers huis. U liet uw broer uw huis en winkel verkopen.

Op zondag 7 april 2013 bent u uit Afghanistan vertrokken. De dag erna werd u in België door de politie aangehouden, in het bezit van een vals Zweeds paspoort. Op 11 april 2013 hebt u asiel aangevraagd.

U vreest vermoord te worden door de Taliban of door de schoonfamilie van uw overleden zoon Farhad bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw bijlage 13 sexies (een Belgisch bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod), afgegeven op 8 april 2013 uw Eurostar-ticket naar Londen, geldig op 8 april 2013, uw taskara, afgegeven op 13 dalwa 1389 (= 2 februari 2011), een werkbadge van Farhad, geldig van 1 januari 2007 tot 31 december 2007, een werkbadge van Fawad, geldig van januari 2009 tot december 2010, een document over de verandering van Fawads tewerkstelling bij WAMAR International, afgegeven op 15 december 2009, een document over de beëindiging van Fawads tewerkstelling bij RA International vanaf 31 december 2012, afgegeven op 1 oktober 2012, een bevestiging dat Fawad vanaf 1 oktober 2004 bij UNICA Afghanistan heeft gewerkt, afgegeven op 1 juli 2007, een document dat bevestigt dat Fawads contract bij UNICA Afghanistan op 31 augustus 2007 zou eindigen, afgegeven op 27 juni 2007, een appreciatiecertificaat van UNICA, dat bevestigt dat Fawad van 1 oktober 2004 tot 31 augustus 2007 bij UNICA Afghanistan werkte, een appreciatiecertificaat van WAMAR International dat bevestigt dat Fawad van 1 september 2007 tot 31 mei 2010 bij WAMAR International in de UNICA Compound werkte en een appreciatiecertificaat van RA International dat bevestigt dat Fawad van 1 juli 2010 tot december 2011 voor RA International werkte, een dreigbrief, afgegeven op de islamitische datum 22 rabi ulsani (vierde maand) 1433 (= 16 maart 2012), en het document van de verkoop van uw huis, afgegeven op 28 hut 1391 (= 18 maart 2013).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen ontstaan er problemen met uw algemene geloofwaardigheid wanneer u spreekt over de documenten die u zou gebruikt hebben tijdens uw reis van Afghanistan naar België. U beweert aanvankelijk twee valse paspoorten te hebben gehad, één buitenlands paspoort waarvan u de nationaliteit vergeten bent, en een tweede paspoort met Zweedse nationaliteit (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw bewering van bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar u verklaard hebt met een vals Afgaans paspoort te hebben gereisd (verklaring DVZ, vraag 35), zegt u dat u net verteld heeft dat u met een Zweeds en met een Afgaans paspoort gereisd hebt. Geconfronteerd met uw bewering van kort voordien, dat u met een buitenlands paspoort met onbekende nationaliteit en met een Zweeds paspoort bent gereisd, houdt u vol dat u hebt gezegd dat u met een Afgaans en een Zweeds paspoort gereisd bent (CGVS, p. 17). U geeft geen enkele uitleg die de aangehaalde tegenstrijdigheid kan uitklaren. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Bovendien rijzen er geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over de dood van uw zoons. U legt immers tegenstrijdige verklaringen af over de momenten waarop uw zoons overleden zouden zijn. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat uw zoon Farhad op 6 jedi 1389 (= 27 december 2010) gedood werd (CGVS, p. 4), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd hebt dat Farhad op 5 hut 1390 (= 24 februari 2012) om het leven kwam (verklaring DVZ vraag 17). Geconfronteerd met het feit dat u eerder een andere datum hebt vermeld, zegt u dat u de vader bent en wel weet wanneer uw zoon gestorven is. U steekt de schuld op de tolk van de DVZ die slecht vertaald zou hebben (CGVS, p. 5). U kan de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren. Niet alleen is het onterecht om, na confrontatie met tegenstrijdigheden in uw relaas, plots de tolken van de DVZ ervan te beschuldigen

fouten te hebben gemaakt, terwijl u eerder gezegd hebt dat het gehoor goed verlopen was (CGVS, p. 2), ook hebt u zelf uw verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekend voor akkoord nadat deze voor u werd voorgelezen, zonder correcties aan te brengen in de sterfdata van uw zoons. Ook over het tijdstip van Fawads overlijden legt u immers tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat uw tweede zoon overleden is in de zesde maand (sunbola) van 1391 (= augustus – september 2012) (verklaring DVZ vraag 17). Bij het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat Fawad op 12 hut 1391 (= 2 maart 2013) gestorven is (CGVS, p. 9). U wijt deze tegenstrijdigheid aan uw slechte geheugen. Gezien het grote tijdsverschil mag redelijkerwijze verwacht worden dat u wel weet of uw zoon ongeveer een half jaar dan wel een halve maand voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn overleden. De tegenstrijdigheden in uw verklaringen over deze kernelementen van uw asielrelaas tasten de geloofwaardigheid ervan aan.

Verder blijkt dat u nauwelijks informatie heeft over de omstandigheden waarin het lichaam van uw oudste zoon gevonden werd. Wanneer u gevraagd wordt waar zijn lichaam gevonden werd, blijft u vaag. U zegt dat dat ergens in het zuiden van Khost was. Pas wanneer u verschillende keren om een precieze locatie gevraagd wordt, zegt u dat uw zoons lichaam ergens in een tuin gevonden werd (CGVS, p. 20). Wanneer u gevraagd wordt wie uw zoons lichaam gevonden heeft, zegt u dat uw zoons schoonvader u opbelde. Opnieuw gevraagd wie dan het lichaam gevonden had, zegt u dat de schoonvader u zei dat het lichaam in die tuin was gevonden. Hij vond het dode lichaam. Gevraagd of het de schoonvader was die het lichaam vond, zegt u dat iemand anders het aan de schoonvader had verteld. Uiteindelijk blijkt dat u niet weet wie het levenloze lichaam van uw zoon zou hebben gevonden (CGVS, p. 20). Dat u dermate moeizaam kan antwoorden op basisvragen over de omstandigheden waarin uw zoons lichaam is gevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder komt het niet aannemelijk over dat een familie die het gedachtengoed van de Taliban schijnt te delen, en die gekant is tegen werken bij de Verenigde Naties, hun dochter zou laten trouwen met Farhad, die volgens u bij de Verenigde Naties werkte. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat deze familie hun dochter een tweede keer aan een medewerker van de Verenigde Naties zou uithuwelijken, nadat ze zich op brutale wijze van de eerste echtgenoot zouden hebben ontdaan, zoals u beweert (CGVS, p. 19-20). Wanneer gevraagd wordt waarom de familie van uw schoondochter zou willen dat ze opnieuw met een man zou trouwen wiens beroep ze afkeurden, zegt u dat dat ook voor u een vraagteken is (CGVS, p. 19). U kan de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren.

Ook met andere elementen in uw relaas zijn er geloofwaardigheidsproblemen. Zo verklaart u in de vragenlijst van het CGVS dat, na de dood van uw oudste zoon Farhad, er ruzie ontstond tussen u en uw zoons schoonfamilie over het verblijf van de vrouw van uw zoon (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS beweert u echter dat daarover geen ruzie werd gemaakt. U zou geen commentaar hebben gegeven toen de vader van uw schoondochter haar kwam ophalen. De ruzie zou pas één jaar na Farhads dood ontstaan zijn (CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw beweringen van bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die hiermee strijdig zijn, ontkent u dat u ooit anders hebt beweerd dan dat de ruzie pas één jaar na de dood van Farhad zou zijn ontstaan (CGVS, p. 19). U geeft geen bijkomende opmerkingen die de aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen uitklaren.

Over de ruzie tussen u en de schoonfamilie van Farhad verklaart u nog dat, één jaar na Farhads dood, de vader van uw schoondochter eiste dat nu Fawad met zijn dochter zou trouwen. U en Fawad gingen hier niet mee akkoord. Daarop zou de schoonfamilie van Farhad u en Fawad bedreigd hebben. Ze zouden jullie niet rust laten. U verdenkt de schoonfamilie van Farhad ervan Fawad vermoord te hebben (CGVS, p. 19). Het is echter weinig waarschijnlijk dat, indien die familie hun dochter met Fawad wilde doen trouwen, dat zij hem dan zouden vermoorden in plaats van aan te dringen op uw akkoord. U verklaart dat ook dat voor u een vraagteken is (CGVS, p. 23). U kan deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren.

U vermoedt ook dat de schoonfamilie van Farhad betrokken zou zijn bij de dood van Farhad (CGVS, p. 20). Wanneer u gevraagd wordt waarom u denkt dat een schoonvader zijn eigen schoonzoon zou vermoorden, zegt u dat het CGVS dat allemaal kan lezen in de dreigbrief die u zou ontvangen hebben en die onderweg zou zijn van Afghanistan naar België (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt zelf uitleg te geven bij uw beweringen, verwijst u opnieuw naar de dreigbrief, zonder evenwel bijkomende uitleg te geven (CGVS, p. 20-21). Opnieuw gevraagd waarom u denkt dat de schoonfamilie van uw zoon Farhad betrokken zou zijn bij de moorden op uw beide zonen, beweert u nogmaals dat dat blijkt uit de dreigbrief die u ontvangen zou hebben. Gevraagd hoe u uit die brief kon afleiden dat de schoonfamilie van Farhad betrokken was bij de moorden, zegt u dat er iets in stond over de zaak dat Fawad met uw schoondochter zou moeten trouwen (CGVS, p. 19). Dat hebt u echter niet vermeld toen u op een eerder tijdstip in het gehoor gevraagd werd zo precies mogelijk de inhoud van die dreigbrief te beschrijven. Toen beweerde u enkel dat er verwezen werd naar de overlijdens van uw twee zoons, en

dat u gevisieerd werd (CGVS, p. 16). U voegt er evenwel aan toe dat u niet te veel wil zeggen over de dreigbrief, omdat er misschien iets anders in staat (CGVS p. 19). Uit deze opmerkingen blijkt dat u niet zeker bent van de inhoud van de dreigbrief. Gezien u naar aanleiding van deze dreigbrief uw huis en later uw land zou zijn ontvlucht (CGVS, p. 15, p. 16), en er dus een groot belang aan toekent, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u goed op de hoogte bent van de inhoud van deze dreigbrief. Dat dat niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien spreekt u zichzelf ook tegen over het aantal schriftelijke dreigementen dat u zou hebben ontvangen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u één dreigbrief hebt gekregen. Die zou u ontvangen hebben op 18 hut 1391 (= 8 maart 2013) (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met uw verklaring van bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een dreigbrief ontving toen uw tweede zoon ontvoerd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5), verklaart u dat dat een andere brief was (CGVS, p. 16). Dat is strijdig met uw bewering dat u slechts één aan u gerichte dreigbrief hebt ontvangen. U probeert deze tegenstrijdigheid uit te klaren door te stellen dat de brief op de dag van uw zoons ontvoering geen officiële dreigbrief was. Het zou slechts een stuk papier zijn geweest met daarop de mededeling dat uw zoon ontvoerd was en een bedreiging aan uw adres (CGVS, p. 16). Dat u een papier met daarop een dreigement aan uw adres niet als dreigbrief zou hebben beschouwd, is niet aannemelijk. U kan de aangehaalde tegenstrijdigheid dus niet op afdoende wijze uitklaren. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd. Dat u dit document niet voorlegt op het moment van uw interview, en het evenmin bij de later door u ingeleverde documenten voegt, doet eens te meer vermoeden dat de geloofwaardigheid hier problematisch is.

De brief die u na het gehoor op het CGVS afgeeft, moet de door u bedoelde dreigbrief van 18 hut 1391 (= 8 maart 2013) zijn, gezien u stellig beweert slechts één 'echte' dreigbrief te hebben ontvangen (CGVS, p. 16). Dit stuk kan de geloofwaardigheid van uw beweringen niet herstellen. De door u neergelegde brief kan immers door eenieder zijn opgesteld. Bovendien beweert u dat u de brief op 18 hut 1391 (= 8 maart 2013) ontvangen hebt (CGVS, p. 16). De datum op het door u neergelegde stuk is echter de islamitische datum 22 rabi ulsani (vierde maand) 1433, wat overeenkomt met 16 maart 2012. Dat de tijdaanduiding op het document niet overeenkomt met uw verklaringen daarover, tast niet alleen de bewijskracht van het door u neergelegde stuk aan, maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze bedreiging.

Ook over de ontvoering van uw jongste zoon legt u verklaringen af waarvan de geloofwaardigheid op de helling staat. U zegt dat uw zoon alleen thuis was toen hij ontvoerd werd (CGVS, p. 21). In de vragenlijst van het CGVS liet u bij de DVZ optekenen dat uw zoon ontvoerd werd door gewapende Talibs (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd hoe u dit wist, gezien het feit dat uw zoon alleen thuis zou zijn geweest, ontkent u simpelweg dat u gewapende Talibs hebt vermeld. Wanneer wordt opgemerkt dat het toch zo in uw verklaring genoteerd staat, zegt u dat het wel kan dat u het vermeld heeft. U zegt dat u geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 21). Uw verklaringen over uw gezondheid, die verwijzen naar een auto-ongeluk op 26 saratan 1353 (= 17 juli 1974) en bloeddrukproblemen (CGVS, p. 22), zijn niet voldoende om aannemelijk te maken dat u omwille van gezondheidsredenen geen coherente en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. U klaart uw tegenstrijdige beweringen over de aanwezigheid van gewapende Talibs bij uw zoons ontvoering niet op afdoende wijze uit. Zo wordt de geloofwaardigheid ervan op losse schroeven gezet. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident heeft verder te lijden onder uw bewering dat u niet precies weet waar u was toen uw zoon ontvoerd werd. U zegt dat u wellicht voedsel ging kopen of sigaretten. U weet niet zeker waar u naar toe was gegaan (CGVS, p. 21). Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de ontdekking van de ontvoering van uw zoon en de bedreiging aan het eigen adres, u zich beter de exacte omstandigheden zou herinneren, inclusief de plaats waar u vandaan kwam. Dat u hierover niet zeker bent, tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Er rijzen overigens ook twijfels bij uw verklaringen dat uw beide zoons jarenlang bij de Verenigde Naties werkten (CGVS, p. 6, p. 9). U legt na uw gehoor bij het CGVS, wel een werkbadge van UNICA (United Nations International Community Association) op Farhads naam neer om uw verklaringen over Farhads werk te ondersteunen. Deze is geldig van 1 januari 2007 tot 31 december 2007. Het door u neergelegde stuk dateert van ongeveer twee jaar voor het huwelijk van uw zoon Farhad en ongeveer 4 jaar voordat hij zou zijn overleden (CGVS, p. 4-5, p. 8). Zelfs al zou dit document de werkzaamheden van uw zoon Farhad in die periode kunnen ondersteunen, dan nog kan het uw verklaringen over zijn recente activiteiten en de problemen die daaruit zouden zijn ontstaan geen kracht bij zetten. Er moet besloten worden dat de bewijskracht van de door u neergelegde werkbadge op Farhads naam zeer gering is.

Daarbij komt nog dat u nauwelijks informatie blijkt te hebben over Farhads werk. U verklaart nog dat hij een chauffeur was. Gevraagd of Farhad ook andere functies uitoefende bij de Verenigde Naties, zegt u dat u dat niet weet. Uw zoon zou u daarover niet verteld hebben. U verwijst naar de documenten

over uw zoons werk, die onderweg zouden zijn van Afghanistan naar België ten tijde van het gehoor (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met uw bewering van bij de DVZ (verklaring DVZ, vraag 17) dat uw zoon Farhad als tolk zou hebben gewerkt, beaamt u dat uw zoon vertaalde en chauffeur was (CGVS, p. 5). Dat is echter niet in overeenstemming met uw eerdere verklaring dat u niet wist of uw zoon naast chauffeur ook andere functies voor de Verenigde Naties deed. Wanneer u gevraagd wordt om meer te vertellen over Farhads werk, verklaart u dat u niet exact weet wat hij deed. U verwijst naar de documenten voor meer informatie over de jobs van uw beide zonen (CGVS, p. 5). U weet niet bij welke afdeling van de Verenigde Naties Farhad werkte, noch op welke locatie(s). U weet niet wie of wat uw zoon als chauffeur moest vervoeren, wanneer hij met zijn werk was begonnen, via wie hij aan deze job was geraakt. U weet niets over zijn collega's of over zijn baas. U weet niet op welke manier uw zoons loon betaald werd, of hoeveel hij verdiende. U beweert dat uw zoon in dollar uitbetaald werd, maar weet evenmin hoe of waar hij die dollars zou hebben omgewisseld (CGVS, p. 6-7).

Het feit dat u een (oude) werkbadge neerlegt van een zekere Farhad kan niet opwegen tegen de vaststelling dat u nauwelijks informatie heeft over de werkzaamheden van Farhad. Dat laatste doet het vermoeden rijzen dat de op de badge vermelde Farhad niet uw zoon is. U beweert wel dat uw zoon aanvankelijk zijn werk voor u zou verborgen hebben gehouden. Hij zou immers willen vermijden dat u zich zorgen zou maken omdat hij bij de Verenigde Naties werkte. Immers, het was bekend dat mensen die bij buitenlandse organisaties werkten, vaak het doelwit vormen van aanslagen of dergelijke (CGVS, p. 5, p. 6). In dat licht is het bijzonder onwaarschijnlijk dat uw zoon u in het begin zou vertellen hebben dat hij materialen vervoerde voor buitenlandse organisaties en Ngo's (CGVS, p. 6), in plaats van u over zijn werkelijke job bij de Verenigde Naties te vertellen. Ook bij een job voor een buitenlandse Ngo zou u zich immers zorgen kunnen maken dat hij het doelwit werd van een militie die tegen samenwerking met buitenlanders was. U beweert dat dit een verschil vormde voor de Taliban. Die zouden minder problemen hebben met buitenlandse Ngo's dan met de Verenigde Naties. In Afgaanse context is dit echter geen plausibel antwoord, zoals blijkt uit de informatie die aan uw administratief dossier is toegevoegd. Het is onwaarschijnlijk dat uw zoon u zou vertellen dat hij bij een buitenlandse Ngo werkte om te vermijden dat u zich zorgen zou maken om zijn samenwerking met de buitenlanders. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over Fawads werk, verwijst u opnieuw naar de documenten die onderweg zouden zijn. U legt tal van documenten neer om uw verklaringen over het werk van Fawad te ondersteunen. Hier geldt echter ook dat het voorleggen van deze documenten, zonder zelf informatie te kunnen geven over het werk van Fawad, onvoldoende is. Uw gebrekkige kennis over het werk van Fawad, doet opnieuw het vermoeden rijzen dat de op de door u voorgelegde stuks vermelde persoon niet uw zoon is. Bovendien blijkt uit het meest recente door u neergelegde stuk over Fawads werk dat zijn contract bij RA International op 31 december 2012 afliep wegens stopzetting van het project. U legt geen documenten neer die kunnen aantonen dat Fawad nog gewerkt zou hebben ten tijde van de door u beweerde ontvoering.

Wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet beter hebt geïnformeerd over de professionele activiteiten van uw zoons, bijvoorbeeld na de dood van uw zoon Farhad, vertelt u wat er gebeurd zou zijn na diens dood. U geeft geen antwoord op de u gestelde vraag. Wanneer deze vraag u opnieuw gesteld wordt, zegt u dat u geen vragen stelde. U zegt dat uw zoons in begin geen problemen kenden omwille van hun job. Pas later zouden ze bedreigd zijn geworden (CGVS, p. 10). Ook dit antwoord kan niet uitklaren waarom u zich niet beter informeerde over de jobs van uw zonen toen ze problemen kregen. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt waarom u niet om meer details over hun jobs vroeg toen u wist dat uw zonen bedreigd werden, zegt u dat de Taliban aan iedereen bedreigingen stuurden en dat uw zoon zijn werk graag deed. U looft de inspanningen van de buitenlanders in de heropbouw van Afghanistan. Nog steeds laat u na de u gestelde vraag te beantwoorden. Telkens opnieuw ontwijkt u de gestelde vraag. Uiteindelijk stelt u dat het voor u niet belangrijk was te weten wat voor werk uw zoons precies deden omdat eenieder die met de buitenlanders samenwerkte door de Taliban bedreigd kon worden, ongeacht de functie (CGVS, p. 11). Indien u werkelijk twee zoons zou hebben die beide bedreigd werden omwille van hun werk bij de Verenigde Naties, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u zich beter over die jobs zou hebben geïnformeerd gezien ze rechtstreeks verband houden met de reden dat u uw land zou hebben verlaten. Dat u dat niet hebt gedaan, is problematisch voor de geloofwaardigheid van uw beweringen over deze jobs en de problemen die eruit zouden zijn voortgevloeid.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u twee zoons had die bij de Verenigde Naties werkten en gezien er evenmin geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen die hiermee verband zouden houden, noch aan de ontvoering van Fawad en de dood van beide jongens, kan er ook aan uw bewering dat u geviseerd werd als gevolg van deze problemen ook geen geloof meer worden gehecht. Op geen enkel moment tijdens uw gehoor slaagt u erin het CGVS te overtuigen dat u zelf geviseerd of bedreigd werd. De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt nog ondermijnd doordat u niet aan uw broer hebt gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog incidenten zijn

gebeurd die erop zouden wijzen dat u gevisieerd wordt (CGVS, p. 23), terwijl u daartoe wel de gelegenheid hebt gehad. U hebt immers vanuit België nog contact met uw broer (CGVS, p. 12). U verklaart dat het erg duur is om te telefoneren van Afghanistan naar België (CGVS, p. 23). Dat is echter geen afdoende verschooning voor het nalaten uw broer te bevragen over eventuele problemen na uw vertrek.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het Belgische bevel om het grondgebied te verlaten en uw treinticket naar Londen hebben immers geen betrekking op de door u ingeroepen problemen of op andere elementen die in deze betwist worden. Uw taskara kan enkel uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunen, dewelke hier niet ter discussie staan. De verkoopakte van uw huis kan enkel uw verklaringen over de verkoop ondersteunen. Ook dat element in uw verhaal wordt in deze niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Hij voert tevens de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat hij voldoende redenen had om te vermoeden dat zijn leven of vrijheid in gevaar is. Daarnaast werd te weinig rekening gehouden met de persoonlijke eigenschappen van verzoeker zoals zijn leeftijd, integratie en levensstandaard. Er werd onvoldoende rekening gehouden met het tragische verlies van zijn twee zonen. Verzoeker verwijst naar de recente richtlijnen van het UNHCR en stelt dat de Afghaanse overheid hem niet kan beschermen tegen de Taliban.

Hij stelt dat de dreigbrief niet werd afgegeven op 22 april Hussein 1433 maar wel in 1434. De tolk heeft aldus een fout gemaakt. Met betrekking tot zijn paspoort gaf verzoeker aan dat er sprake was van een buitenlands paspoort en een ander, Afghaans paspoort. Het valse Zweedse paspoort was afkomstig van een smokkelaar en is thans in bezit van de ordediensten. Verzoeker kan hier dan ook niet over liegen. Hij gaf wel aan dat ook het Afghaanse paspoort vals was. Het gaat hier niet om leugenachtige

verklaringen maar hoogstens over een verwarring. Ook met betrekking tot het tijdstip waarop de zoons van verzoeker gestorven zijn, is er sprake van een slechte vertaling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker gaf duidelijk aan wanneer zijn zoons stierven. Het is soms verwarrend als men spreekt over Ferhad en Fawad, waardoor er bij slechte vertaling soms verwarring ontstaat. Er dient ook rekening te worden gehouden met de getraumatiseerde toestand waarin verzoeker zich bevindt.

Met betrekking tot de omstandigheden waarin het lichaam van zijn oudste zoon werd gevonden, werd deze niet door hemzelf gevonden maar door zijn schoonvader.

Met betrekking tot het standpunt van de schoonfamilie van zijn zonen, vertelde de zoon dat hij slechts voor een ngo werkte hetgeen minder ernstig overkomt dan voor de Verenigde Naties (VN) te werken. Ook werd zijn betrokkenheid geminimaliseerd. Met betrekking tot de reden waarom de dochter opnieuw trouwde met de andere zoon, was dit om de traditionele waarden hoog te houden en ervoor te zorgen dat de dochter niet in armoede zou verzeilen.

Met betrekking tot de ruzie met de schoonfamilie is deze slechts één jaar na de dood van de oudste zoon ontstaan, toen de schoonfamilie aandrang op het huwelijk. Er is hier geen tegenstrijdigheid. Ook de beoordeling dat het "weinig waarschijnlijk" is dat, indien de schoonfamilie hun dochter met Fawad wilde doen trouwen, zij hem daarna zouden vermoorden in plaats van aan te dringen, is een puur subjectieve benadering van het CGVS die geen rekening houdt met de geplogenheden in Afghanistan en de eigenheid van verzoeker. Waar werd vastgesteld dat verzoeker de dreigbrief niet nader kon toelichten, wijst verzoeker erop dat hij enkel een vermoeden had. Bovendien nam het CGVS zelf niet de moeite om een vertaling te vragen van de stukken. Met betrekking tot de vraag of er twee dreigbrieven waren, stelt verzoeker dat het geen volwaardige dreigbrief was maar eerder een vaststelling van de feitelijke situatie. Met betrekking tot de datum van de brief gaat het CGVS uit van een verkeerde tijdsaanduiding. De brief is van 1434. Verzoeker meent dan ook dat de tegenstrijdigheid te wijten is aan de commissaris-generaal zelf.

Met betrekking tot de ontvoering van verzoekers jongste zoon, heeft hij dit via zijn bureaus vernomen. Het is dan ook niet van belang waar verzoeker op dat ogenblik precies was. Met betrekking tot de werkbadge, heeft verzoeker bewijskrachtige elementen aangebracht waaruit blijkt dat zijn zoons voor internationale organisaties werkten. Het werken voor internationale organisaties houdt een zeker risico in waardoor men de informatie hiervan zo beperkt mogelijk tracht te houden. Met betrekking tot de functie die verzoekers zoon Farhad uitoefende bij de VN, was deze chauffeur en voerde hij daarnaast occasioneel bijkomende taken uit. Met betrekking tot de vraag of het een verschil zou maken te werken voor een ngo dan wel voor de VN, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het tijdselement. Met betrekking tot het precieze werk van zijn zoon Fawad, stelt verzoeker dat hij de informatie heeft gegeven waarover hij beschikt. Verzoeker stelde geen vragen over het werk van zijn zonen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat het ministerie van buitenlandse zaken de situatie in Afghanistan als zeer onveilig beschouwt. Verzoeker meent dat hij groot gevaar loopt in zijn land van oorsprong. Het loutere feit dat hij zijn land heeft ontvlucht voor de Taliban is reden genoeg om hem te veroordelen tot mensonterende behandelingen en de dood. Door zijn aanwezigheid in Europa is hij al verworpen tot een spion, verrader van het Afghaanse volk in de ogen van de Taliban. Personen die teruggestuurd worden naar Afghanistan kennen in het algemeen ernstige problemen.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de

erkenningcriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing steunt vooreerst op problemen met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid over de documenten die verzoeker zou gebruikt hebben tijdens zijn reis van Afghanistan naar België. Verzoeker verklaarde eerst voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat hij reisde met een vals Afghaans paspoort (Vragenlijst DVZ vraag 35). In het interview bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker dat hij reisde met twee paspoorten, het eerste was een buitenlands paspoort waarvan verzoeker niet meer weet van welk land het was, het tweede paspoort was Zweeds (gehoorverslag p. 17). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen verklaarde verzoeker vervolgens dat hij reisde met een Zweeds paspoort en een Afghaans paspoort. Daargelaten de vraag of het hier gaat om een verwarring vanwege verzoeker, stroken de vaststellingen van de bestreden beslissing wel degelijk met de verklaringen zoals deze genoteerd werden in het gehoorverslag.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over de dood van zijn zoons, verklaarde verzoeker voor de DVZ dat zijn oudste zoon Farhad overleed op 5 hut 1390 (24 februari 2012), terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat deze overleed op 6 jedi 1389 (17 december 2010). Hetzelfde werd vastgesteld aangaande verzoekers jongste zoon Fawad; verzoeker verklaarde hier voor de DVZ dat zijn zoon overleden was in de zesde maand (sumbola) van 1391 (augustus-september 2012), terwijl deze voor het CGVS verklaarde dat Fawad op 12 hut 1391 (2 maart 2013) gestorven is. Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheden aan een mogelijk slechte vertaling, of aan het feit dat de namen van beide zoons door elkaar zouden worden gehaald en aan zijn psychologische toestand. De Raad stelt echter vast dat verzoekers verklaringen voor de DVZ hem werden voorgelezen in het Dari, dat hij deze ondertekende en geen melding maakte van problemen met de tolk. Ook voor het Commissariaat generaal bleek hij de tolk goed te begrijpen en werd hij bovendien geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. Gelet op de genoemde data is het ook niet aannemelijk dat de tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan een verwarring met betrekking tot de namen van beide zoons. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn psychologische toestand de oorzaak zou zijn van deze tegenstrijdigheid. De Raad meent dan ook dat de tegenstrijdigheid terecht in aanmerking werd genomen.

Met betrekking tot de omstandigheden waarin het lichaam van de oudste zoon werd gevonden, wijst verzoeker op het feit dat het lichaam werd gevonden door de schoonvader, waarmee de relatie reeds precair was. Verzoeker betwist dat omstandigheden van het vinden van het lichaam van de oudste zoon een essentieel gegeven is in zijn relaas. De Raad meent evenwel dat de omstandigheden van de dood van de zoon wel degelijk een essentieel gegeven vormt in verzoekers relaas zodat verzoekers onwetendheid -en zelfs tegenstrijdige antwoorden- hieromtrent terecht als opmerkelijk werden aangemerkt. De Raad wijst er tevens op dat dit motief dient samen gelezen te worden met de andere motieven, op basis waarvan de asielaanvraag wordt beoordeeld.

Met betrekking tot het motief dat het niet aannemelijk is dat een familie die het gedachtegoed van de Taliban deelt, zou laten trouwen met iemand die bij de VN werkt, zijn verzoekers beweringen in het middel thans niet aannemelijk. De Raad acht het inderdaad weinig aannemelijk dat "om den brode" een Taliban sympathisant zijn dochter alsnog zou uithuwelijken aan een VN-medewerker. De commissaris-generaal oordeelt dan ook volledig terecht dat het niet aannemelijk is dat deze familie, nadat ze zich op brutale wijze van de eerste echtgenoot zouden hebben ontdaan, hun dochter een tweede keer aan een medewerker van de Verenigde Naties zou uithuwelijken. Verzoekers verklaring dat "men natuurlijk wil blijven eten" valt niet te rijmen met de gebeurtenissen zoals door verzoeker uiteengezet in het asielrelaas.

Met betrekking tot de ruzie met de familie van zijn schoondochter, bevestigt verzoeker thans zijn verklaring dat pas een jaar na de dood van de oudste zoon er ruzie ontstond. Nochtans blijkt uit de vragenlijst (vraag 5) dat verzoeker verklaarde: *"na de dood van zijn oudste zoon veroorzaakte de familie van mijn schoondochter problemen voor mij. Ze zeiden dat ze hun dochter terug bij hen wouden of mijn andere zoon moest met haar trouwen. Mijn jongste zoon weigerde dit. Haar ouders, haar halen. 20 à 25 dagen later, toen ik niet thuis was, kwamen gewapende mannen (Taliban) in ons huis en namen mijn zoon mee. Ze lieten een waarschuwingsbrief achter voor mij waarin stond dat het mijn beurt was en ze mij niet laten leven. Ik ging naar mijn broers huis om mij te beschermen. Mijn broer ging af en toe naar mijn huis om te kijken of alles in orde was maar ben nooit meer van mijn huis of mijn winkel geweest. Ik heb mijn huis en winkel verkocht zodat ik geld had om te vluchten uit Afghanistan. Ik had ook geld van mijn zoon dat ik kan gebruiken voor mijn reis te betalen. Mijn broer was er ook tegen dat mijn zonen voor de buitenlanders hadden gewerkt. Drie weken nadien werd zijn lichaam gevonden in Shuhada Salihen. (...)"*

Tijdens het interview op het commissariaat generaal verklaarde verzoeker echter dat de vader van zijn schoondochter haar twee weken na de begrafenis van Farhad terughaalde en dat een jaar later, zij terugkwamen met de mededeling dat de tweede zoon met haar moest trouwen. De Raad stelt aldus vast dat er inderdaad een verschil in chronologie is tussen beide versies. Enerzijds begonnen de problemen met betrekking tot verzoekers jongste zoon onmiddellijk na de begrafenis van de oudste zoon, terwijl in de verklaring voor het commissariaat generaal deze problemen pas een jaar na de begrafenis startten. Het betreft hier geenszins een detail, maar essentiële gebeurtenissen in het asielrelaas, nu dit incident uitmondde in de dood van verzoekers tweede zoon. Verzoekers bewering in het middel dat de ruzie met de schoonfamilie pas is begonnen ongeveer een jaar na de dood van de oudste zoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegde. Waar verzoeker nog meent dat de overweging dat *“het weinig waarschijnlijk is dat, indien die familie hun dochter met Fawad wilde doen trouwen, dat zij hem dan zouden vermoorden in plaats van aan te dringen op zijn akkoord”* een puur subjectieve benadering is, wijst de Raad erop dat dit een motief is dat mee wordt gewogen in het geheel van motieven waarop de bestreden beslissing rust. Bovendien moet erop gewezen worden dat verzoeker werd verzocht hier nadere toelichting om te geven, hetgeen hij niet kon.

Waar verzoeker met betrekking tot de dreigbrief nog stelt dat ook hij enkel vermoedens heeft, dat hij op basis van de elementen in de dreigbrief een theorie ontwikkeld heeft op basis waarvan hij ervan overtuigd is dat de schoonfamilie betrokken is bij de dood van zijn zoon en dat het Commissariaat-generaal deze dreigbrief maar heeft te vertalen, doet hij geen afbreuk aan de pertinente motivering dat verzoeker klaarblijkelijk niet in staat was de inhoud van de dreigbrief toe te lichten of deze te koppelen aan de gebeurtenissen van het asielrelaas. Hij bleef inderdaad in algemene termen verwijzen naar de dreigbrief, zodat hieruit werd opgemaakt dat verzoeker niet zeker blijkt te zijn van de inhoud van deze dreigbrief. Aangezien deze dreigbrief echter de aanleiding vormde van verzoekers beslissing om zijn huis te verkopen en zijn land te ontvluchten, en hij er aldus een groot belang aan toekende, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze dreigbrief. De Raad sluit zich dan ook aan bij de overweging dat het feit dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van deze brief, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. In het middel doet verzoeker niet meer dan andermaal verwijzen naar deze brief en weerlegt hij niet de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt de inhoud van de brief in overeenstemming te brengen met zijn mondelinge verklaringen.

Met betrekking tot het aantal schriftelijke dreigementen dat verzoeker zou hebben ontvangen, verklaarde verzoeker voor de DVZ slechts één dreigbrief te hebben ontvangen (vraag nr. 5, hierboven reeds geciteerd). Voor het CGVS verklaarde verzoeker dat hij twee dreigbrieven ontving. Verzoeker geeft thans een a posteriori verklaring dat hij wel degelijk twee dreigbrieven ontving maar dat de eerste geen volwaardige dreigbrief was. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker in het interview op het CGVS verklaarde (pagina 16) dat hij één dreigbrief kreeg, hij verklaarde daarbij dat de dreigbrief werd gestuurd nadat ook zijn tweede zoon werd gedood. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen dat hij de dreigbrief kreeg naar aanleiding van de ontvoering van zijn tweede zoon, verklaarde verzoeker dat er twee dreigbrieven waren, waarbij enkel de tweede dreigbrief een “officiële” dreigbrief was. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker na confrontatie zijn verklaringen heeft aangepast. Het feit dat verzoeker thans zijn laatste versie blijft bevestigen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot essentiële gebeurtenissen in zijn asielrelaas.

Daargelaten de vraag waaraan het verschil i.v.m. de datum van de dreigbrief kan worden toegeschreven, stelt de Raad vast dat de dreigbrief door eenieder kan zijn opgesteld, derwijze dat hij slechts kan dienen tot ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat te dezen niet het geval is.

Met betrekking tot de ontvoering van zijn jongste zoon verklaarde verzoeker voor de DVZ dat deze ontvoerd werd door gewapende Talibs. Gevraagd hoe hij dit te weten was gekomen, ontkende verzoeker voor het CGVS dat hij gewapende Talibs had vermeld. Verzoekers beweerde geheugenproblemen, als gevolg van een auto-ongeluk uit 1974 alsook een hoge bloeddruk, worden te dezen niet aanvaard als verschuiving om geen coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien kon verzoeker de omstandigheden waarin hij dit incident heeft vernomen niet preciseren, hij wist niet precies waar hij was en verklaarde dat hij wellicht buitenhuis was voor voedselinkopen of sigaretten. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat kon worden verwacht dat bij zulk een ingrijpende gebeurtenis als de ontdekking van de ontvoering van zijn zoon en de bedreiging aan zijn eigen adres, hij zich beter de omstandigheden zou kunnen herinneren, inclusief de plaats waar hij was geweest. Waar verzoeker stelt dat deze elementen niet belangrijk zijn, kan de Raad dit niet bijtreden. Het gaat geenszins over de vraag of hij, zoals verzoeker stelt, sigaretten dan wel voedsel was gaan kopen, maar over de exacte omstandigheden waarin verzoeker de ontvoering van zijn zoon heeft vernomen. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat verzoeker zich deze elementen bij een

dergelijke ingrijpende gebeurtenis kan herinneren. De Raad treedt dan ook het standpunt van de commissaris-generaal bij.

Met betrekking tot de werkbadge van de UNICA op naam van Farhad, meent verzoeker dat dit wel degelijk bewijst dat zijn zonen voor internationale organisaties werkten. Verzoeker wijst erop dat men de informatie omtrent het werken voor internationale organisaties zo beperkt mogelijk tracht te houden zodat dit niet werd besproken in de familie. De Raad stelt vast dat terecht werd vastgesteld dat een werkbadge op naam van Farhad werd voorgelegd die geldig was van 1 januari 2007 tot 31 december 2007 en die aldus dateert van twee jaar voor diens huwelijk en ongeveer vier jaar voordat hij zou zijn overleden. De bewijskracht van dit stuk is dan ook zeer gering en kan zeker de recente activiteiten en problemen van zijn zoon geen kracht bijzetten. Bovendien moet dit motief worden samen gelezen met de verdere motivering waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker nauwelijks informatie kan geven over het werk van zijn zoon. De Raad stelt vast dat verzoeker dit weliswaar minimaliseert, dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat op afdoende wijze werd vastgesteld dat verzoeker werkelijk niets kan duiden omtrent de tewerkstelling van zijn zoon, zoals onder meer zijn precieze taak, de locatie, het tijdstip waarop hij met zijn werk startte, de wijze waarop hij aan die job was geraakt, zijn collega's of zijn baas, evenmin weet hij op welke manier zijn zonen betaald werden, of hoeveel ze verdienden. Hij beweerde dat zijn zoon in dollar werd uitbetaald, maar wist evenmin hoe of waar hij die dollars zou hebben omgewisseld. Aldus wordt geen geloof gehecht aan het feit dat de werkbadge daadwerkelijk van zijn zoon was. Verzoekers verklaring dat zijn zoon deze informatie achterhield voor zijn vader en enkel zei dat hij voor een ngo werkte om zijn vader gerust te stellen wordt in de bestreden beslissing niet aanvaard aangezien het in Afghaanse context niet plausibel lijkt dat het werken voor een ngo minder gevaarlijk zou zijn dan werken bij de Verenigde Naties. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevat de documentatie in het administratief dossier wel degelijk informatie waaruit blijkt dat ngo's worden gevisieerd door de Taliban (zie onder meer: EASO "Country of Origin Information report Afghanistan Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans").

Ook over het werk van Fawad bleek verzoeker geen enkele duiding te kunnen verschaffen. Hij verwees enkel naar de neergelegde stukken, waarvan het meest recente stelt dat het contract bij RA International op 31 december 2012 afliep wegens stopzetting van het project. Er zijn geen nadere documenten die kunnen aantonen dat Fawad nog gewerkt zou hebben ten tijde van de beweerde ontvoering. Verzoeker geeft nog een uiteenzetting waarom hij geen vragen stelde over het werk van zijn zoons. Dit kan echter geen verklaring zijn waarom verzoeker zich geen enkele vraag heeft gesteld, zelfs niet over de omstandigheden van de dood van zijn zonen. Het feit dat navraag naar hun job en andere omstandigheden hun nagedachtenis zou kunnen schaden, kan niet aanvaard worden als verklaring waarom verzoeker, die zijn relaas precies hierop baseert, geen enkele concrete toelichting kon geven. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel dat verzoekers beweringen niet geloofwaardig zijn. Op basis hiervan wordt geen enkel geloof gehecht aan de bewering dat verzoeker twee zonen had die bij de Verenigde Naties werkten, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die hiermee verband houden. De geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker niet aan zijn broer heeft gevraagd of er na zijn vertrek uit Afghanistan nog incidenten zijn gebeurd die erop wijzen dat verzoeker gevisieerd zou worden. Verzoeker heeft immers nog contact met zijn broer. Het feit dat bellen naar Afghanistan duur zou zijn, kan niet aanvaard worden als verschoning voor het feit dat verzoeker zich niet langer bij zijn broer zou informeren met betrekking tot de ernstige problemen die hij gekend zou hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas herhaalt doch geen aannemelijke verklaring geeft op basis waarvan de vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat hij thans geen contact meer heeft met zijn broer, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij ten tijde van het gehoor op het CGVS, geen pogingen heeft gedaan om informatie in te winnen over verdere ontwikkelingen.

Waar verzoeker meent dat hij op afdoende wijze heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau

van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Om hogervermelde redenen blijkt dit in casu niet het geval te zijn.

Het medisch attest en de twee psychologische rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, resp. ter terechtzitting neerlegt, attesteren dat verzoeker zorgen heeft en met een depressie kampt sinds het indienen van zijn asielaanvraag, maar zijn niet van aard een ander licht te werpen op de bespreking van de motieven hierboven.

De Raad sluit zich dan ook aan bij de motieven van de commissaris-generaal en bevestigt de bestreden beslissing. De vluchtelingenstatus wordt niet toegekend.

2.2.2. Nopens de subsidiaire bescherming

Uit hogerstaande bespreking met betrekking tot de niet-toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van het feit dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, volgt dat verzoeker evenmin aantoonbaar een risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert daarnaast geen andere elementen aan die kunnen wijzen op een risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie (art. 48/4, §2, a), of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling (art. 48/4, §2, b). Dienvolgens wordt nog nagegaan of verzoeker een risico op ernstige schade loopt door ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Gelet op zijn streek van herkomst werd ten aanzien van verzoeker de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld. Uit de bestreden beslissing en informatie in het administratief dossier blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de Anti-Government Elements (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Waar verzoeker nog verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, stelt de Raad vast dat dit betrekking heeft op Belgen die naar Afghanistan reizen, hetgeen een wezenlijk andere situatie is dan die van Afghaanse burgers die in eigen land verblijven.

De bewering dat verzoeker geen netwerk heeft waar hij beroep op kan doen wordt tegengesproken door verzoekers eigen beweringen, aangezien hij zijn hele leven in Kabul heeft gewoond en hij nog familie heeft in Kabul, onder meer zijn broer die hem documenten stuurde vanuit Afghanistan. De bewering ter terechtzitting dat hij thans geen contact meer heeft met zijn broer, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en dat er aldus geen grond is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT